

I s k r i c e

števila 1, december 2009,
šolsko leto 2009/2010

Uvodnik

Uf, tale številka je pa komaj izšla! Lahko se seveda zahvalite profesorjem, ki nas maltretirajo z učenjem in nimamo časa pisati za Iskrice, malo pa je kriva tudi nova gripa. No, ampak končno smo se vrnili. Kolektiv novinarjev za naše čudovite Iskrice je malo povečan. Lahko se seveda razpišem, kaj vse nas čaka v prvi redni številki letos, ampak nima smisla, ker boste tako ali tako sami prebrali, lahko le rečem, da je tako kot vedno vredna branja.

V tem uvodu pa bi rada spregovorila tudi o problemu naše družbe, ki se predvsem tiče mladih. To je odvisnost, predvsem najnovejša - odvisnosti od interneta. Danes le malokdo nima na mobilnem telefonu tudi interneta in namesto da bi preganjali dolgčas v šoli z igrkami, kot smo to počeli včasih, dosti raje pokuka na facebook ali gmail. Seveda, ko pridemo domov, se hitro logiramo, da preverimo, kaj vse smo zamudili v dveh urah matematike ali slovenščine. Najhujši problem je, da se te odvisnosti sploh ne zavedamo, saj ni tako nevarna in okolica je ne opazi, kot je mogoče opazen alkoholizem ali celo kadilstvo. Pa vendar obstaja. Koliko časa bi zdržali vi, če bi vam nekdo vzel računalnik in mobitel? To je zdaj vprašanje.

Odvisnost od interneta postaja vse pogostejši pojav, na žalost pa ne vemo, kako naj se tega odvadimo, saj živimo v družbi, ki potrebuje internet. Ravno svetovni splet nam je naše življenje olajšal, a nekaterim otežil. Torej, kaj je prava rešitev? Najti pravo ravnotežje! A to ravnotežje je odvisno od vsakega posameznika posebej.

Tjaša Jevnikar, 4. a

Iskrice št. 1, december, šolsko leto 2009/2010

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik: Igor Gruden

Lektoriranje: Breda Kramar, Majda Simonič, Dunja Kaluža

Naslovnica: po nagrajeni sliki z lanskega natečaja za Jurčičevo znamko

preoblikovala Ksenija Marolt, 4. f za 60. obletnico šole v letu 2010

ZAKINTOS IN 4. A, 4. D, 4. F = PARTY ALL NIGHT LONG!

Maturanec. Beseda, ki vsakemu dijaku 4. letnika zmeša glavo. Le kdo se ne spomni vročine, pokvarjene klime v avtobusu, nešteto ogledov, pa navsezadnje zabave, ples do poznih ur, skratka party v pravem smislu besede! Ja, če vprašaš nas, je maturanec vrsta srečnih in nesrečnih dogodkov. No, pa začnimo! ☺

Začeli smo seveda iz Ivančne Gorice okoli dveh zjutraj 25. avgusta 2009. Vsi, to je 4. a, 4. d in 4. f, smo se strinjali, da nam je nečloveška ura zmešala dan, ampak tako ali tako od živčnosti nismo mogli zaspati. Najprej smo se ustavili v San Marinu, ki je mini državica v Italiji. Prvi vtis iz San Marina je seveda vrtoglava višina in kup kamenja. Po ogledu smo se odpeljali v mesto Ancono, kjer smo se srečali z našo ladjo. Čakala nas je velika, prostorna in imela je bazen. Na žalost je bil bazen dovolj velik samo za dve brhki dekleti, tako da je kopanje odpadlo. Večino časa smo preživeli na palubi, kjer je tako pihalo, da smo morala dekleta zelo paziti, saj nam je veter ves čas dvigoval krila. Prvi večer na ladji je bil zabaven, predvsem zaradi konstantnega zibanja in rahlega brnenja.

Naslednje jutro nas je čakala 250 km dolga vožnja do Meteore, kjer smo si ogledali samostan. Seveda so nas vsi tolažili, da bomo v tem dnevu prevozili samo še 300 km, preden pridemo v Delfi. V Delfih smo si ogledali preročišče, še en kup kamenja, poln zgodovinskih znamenitosti. Čakale so nas Atene skupaj s prečudovitim Panteonom, ki je seveda na vrhu hriba. Atene, mesto polno življenja, kjer je na žalost bolj malo Grkov! ☺ V naslednjih dnevih smo si ogledali še Korint in Mikene, kjer smo si ogledali tudi Levja vrata. In čakal nas je še zadnji izziv, otok Zakintos!

Zakintos, otok zabave, kjer lahko Slovenci tekmujejo z Angleži in zmagamo brez pretepanja! Na splošno je bil Zakintos ena velika zabava, zapravili smo ogromno preveč denarja, se zabavali preko vseh dovoljenih omejitev. A vseeno smo ubogali profesorje in poskusili spati v svojih posteljah! ☺

Dragi mlajši sodijaki, kot vaša starejša in seveda pametnejša članica generacije 4. a, vam zelo priporočam, da se pridno učite celo leto, da si lahko cel teden 'dajete duška' daleč stran od šole. Na splošno lahko rečemo, da je bi izlet uspešen, zanimiv in zelo, zelo zapravljiv. ☺

Tjaša Jevnikar, 4. a

STREET LIFE

V torek, 20. 10. 2009, na naši šoli ni bil »klasičen« dan pouka, ampak je potekal projektni dan z naslovom »STREET LIFE«, kar je tudi ena od lekcij pri angleščini. Dijaki 1. a, 1. b in 1. i oddelka smo se prvo uro zbrali v predavalnici, tu pa je bilo tudi nekaj dijakov iz višjih letnikov. Kasneje smo izvedeli, da so to dijaki 4. letnika, maturantje iz sociologije. Uvodno uro je izvedel profesor zgodovine in sociologije Andrej Svete. Predstavil nam je vzroke za razvoj subkultur in njihove značilnosti.

Spoznali smo kar nekaj različnih subkultur; zanimivo je bilo, da so se nekatere razvile v času, ko so bili naši starši mladi. Analizirali smo glasbena besedila, ki so izražala nestrinjanje mladih s počasnim reševanjem svetovnih problemov. Mladi pišejo številne in raznolike grafiti, ki nas dostikrat opozarjajo na aktualne dogodke. Med predstavitvijo smo reševali pripravljene delovne liste, odgovarjali na zastavljena vprašanja, najbolj so sodelovali maturantje iz sociologije.

Naslednjo uro nem je profesorica Anja Šmajdek razlagala o stereotipih sodobne družbe in grafitih ter dala navodila, kaj bomo počeli zadnji dve uri projektnega dne. Sledili sta dve uri angleščine. Prvo uro je vodila profesorica Mojca Saje Kušar in smo na različnih besedilih izpilili naše znanje o uličnih tolpah, drugo uro angleščine smo s profesorico Majo Zajc Kalar poslušali pesmi, spoznavali nove angleške fraze in besede. Peto uro mo pri profesorici Valentini Tehovnik poslušali pesmi in napisali svoje občutke o njih.

Po 5. uri smo se naključno razdelili v več skupin, ki naj bi predstavljale ulične tolpe. Vsaka skupina je izdelala svojo majico, svoj grafit, oblikovala pozdrav z rokami ter poslikala svoje roke. Vseskozi smo aktivno sodelovali in dobivali informacije in znanje iz različnih zornih kotov. Svoje delo smo 7. šolsko uro predstavili v predavalnici; izdelki vsake skupine so bili različni, a posebni.

Naše »tolpe« so se usmerile bolj v glasbeno ali likovno smer. Izvedli smo glasbene točke, predstavili poslikane roke, domiselne pozdrave, oblikovane majice in plakate, ki tolpe predstavljajo. Po končanem projektnem dnevu je zavladalo mnenje, da je projektni dan poučen in zanimiv, če neko temo predstavijo različni profesorji. Naša želja je, da bi bilo takšnih projektnih dni skozi šolsko leto čim več.

Erik Rojec, Urša Košak , Toni Krampelj, 1. a

DAN BOJA PROTI AIDS-U

Ob dnevu boja proti AIDS-u, 1. decembra, smo na šoli izvedli projekt na temo Ozaveščanje in boj proti AIDS-u in okužbi s HIV. Vključili smo se na vabilo slovenske Karitas, pridobili njihov film in elektronsko gradivo ter oddali gradiva za njihovo vseslovensko publikacijo in na internetno stran. Projekt ozavešča dijake in vključuje tako ekonomske kot gimnazijske letnike. Sočasno v decembru potekajo obiski svetovalne delavke pri razrednih urah v vseh prvih in drugih letnikih ter delitev publikacije o tej problematiki.

V četrtek, 26. 11. 09, smo peto in šesto šolsko uro v predavalnici najprej dijakom predstavili projekt, cilje in njihove naloge. Prof. Kušar je v angleškem jeziku s projekcijo in delovnim listom v obliki miselnega vzorca podala vsebino. Prof. Osolnik je razložil problematično bolezen in njene posledice z biološkega vidika ter pospremil Karitasovo PP-projekcijo s komentarjem (podatki biološke, sociološke, geografske narave). V nadaljevanju smo si ogledali film o afriški deklici. Po filmu smo zapisali prve sveže misli, sporočila in osnutke likovnih idej. S tem smo zaključili uvod.

Nastale risbe in zapisi so nam kasneje v razrednih situacijah pomagali pri ustvarjanju. Dijaki so v okviru ur po urniku uresničevali naslednje naloge:

3. d pri angleščini, 2. d še istega dne pri sociologiji iščejo slogane, pišejo pismo politiku in v trojicah iščejo ideje za poslikavo telesa, kar kasneje v medpredmetni povezavi omenjena profesorja nadgradita v učni enoti Odnos do telesa, pri predmetu sociologija, Body art in Body painting (sociologija in likovna umetnost, prof. Svete in prof. Šmajdek), (2. j pri angleščini, prof. Kušar in Šmajdek nadgradita v medpredmetni povezavi angleščine in likovne umetnosti, 2. a pri slovenščini, prof. Simonič izvaja celoto v okviru ur po urniku).

Zaključek je bil v sredo, 23. 12. 09, četrto šolsko uro v predavalnici šole. Dan pred dogodkom smo predavalnico opremili z razstavo nastalih plakatov. Dijaki vseh udeleženih letnikov so si medsebojno predstavili svoje dosežke v besedi in sliki. Potekalo pa je takole: uvodno so vsi dijaki reševali križanko (intonacija, ponavljanje, skupni imenovalec), sledile so predstavitve oddelkov: 3. d – angleški jezik, 2. d – sociologija: slogani, reperska pesem (sleng), pismo politiku, foto body paintinga, 2. j – angleški jezik: risbe, plakati, situacijske fotografije ob nastajanju izdelkov, 2. a – slovenski jezik: poezija in proza. Ob zaključku smo razdelili rešitve križanke ter poslali na Karitasovo spletno stran preostale prispevke.

Dijaki vseh štirih oddelkov so aktivno in z zanimanjem sodelovali, izdelki dijakov so bili kvalitetni. Namen, tj. zmanjšanje raznovrstnih predsodkov med mladimi, je bil dosežen.

Andrej Svete in Anja Šmajdek

SPOZNANJE

*Predstavljam si črnino
v njegovih očeh –
in počasno umiranje
uboge duše.*

*Nihče več ga ne boža.
Nihče več ga ne pogleda.
Nihče ga ne posluša.
Nihče več z njim ne govori.*

*Kaj lahko storim?
Prijatelj mi je ljub.*

*Groza, strah, trpljenje
so zdaj del njegovega
življenja.
Jaz pa vidim svet
s povsem drugačnimi
očmi.*

Lana, 2. a

TO ŠE SPIJEMO PA GREMO ...

Petek popoldne, vikend, rojstni dan. Kaj je skupno vsem trem? Običajno velike količine alkohola, do katerih pa imajo dostop vedno mlajši. In ker na mladih »svet stoji«, sem na naši šoli izvedla anketo o uživanju alkohola med mladimi.

Rezultati so morda presenetljivi, morda pa tudi ne. Dejstvo je, da je od anketiranih le ena oseba izjavila, da nikoli ne uživa alkohola. Ostali ga vsaj enkrat na mesec, nekateri tudi večkrat tedensko, običajno ob vikendih.

Kaj pa razlogi za pitje? Pri tem so dijaki naše šole zelo enotni, saj skoraj vsi pijejo za zabavo. V anketi je sodelovala le ena izjema, ki ima tak problem z iskanjem druge pijače, da alkohol pije zaradi žeje. To je zelo zanimivo, saj je najbolj priljubljeno zbirališče srednješolske mladine kak okoliški bar, kjer pa imajo običajno kar bogato izbiro brezalkoholnih pijač.

Kaj pa glavni »donatorji«, torej starši? Res je, da verjetno pretiranega pitja ne odobravajo, a vseeno ... Če ni štipendije ali pa kakšnega drugega dohodka, so ravno oni vir sredstev za popivanje. Ni pa nujno, da oni to vedo. Približno polovica anketiranih je dovolj odkrita do svojih staršev, da vedo za njihovo početje.

To, koliko starši vedo, pa je verjetno odvisno tudi od tega, koliko se posamezniki pri pitju nadzorujejo. Anketa je pokazala predvsem to, da se dekleta načeloma bolj od fantov.

To še spijemo, pa gremo ... Nekateri bolj, drugi pa pač malo manj trezno in naravnost. Paziti bi bilo treba le, da ob že tako majhnem številu, kot ga ima naš preljubi narod, tega ne zmanjšujemo še z nepotrebnimi žrtvami, ki jih povzročajo prometne nesreče pod vplivom alkohola.

Tina Sinjur, 2. b

DIJAŠKA IZMENJAVA IVANČNA GORICA – HIRSCHAU

Dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča smo se 5. oktobra zjutraj odpravili izpred naše šole proti Hirschaidu v Nemčiji. Ko smo prispeli na naš cilj, so nas nemški dijaki lepo sprejeli. Po pogostitvi smo odšli vsak k svoji izbrani družini. Spoznali smo družinske člane in si izmenjali darila, razkazali so nam svoje hiše in okolico. Po napornem prvem dnevu, katerega večji del smo presedeli med vožnjo na avtobusu, se nam je prilegel dober spanec.

Naslednji dan so imeli naši gostitelji za nas pripravljen zanimiv program, in sicer spoznavne igre. Popoldne smo si vzeli čas za ogled bližnjega mesta Bamberg. Razdelili smo se v skupine, vsaka je imela svojo nalogo. V sredo smo izsledke naloge predstavili v eni izmed zelo modernih učilnic njihove šole. Predstavitvi je sledil obisk pri županu in nato še kratek pohod, zaključek dneva pa smo popestrili z namakanjem v bazenu.

Del našega programa je bil tudi ogled Nürnberga. Po enourni vožnji smo prispeli v to veliko mesto, kjer je bil najprej kratek ogled mesta, cerkve in gradu, nato pa smo imeli malo prostega časa za nakupovanje. Razgiban in poučen dan smo dijaki zaključili s skupnim zabavnim večerom. Odločili smo se za bowling.

Prišel je zadnji dan in malce žalostni smo se morali ločiti od svojih nemških sovrstnikov in prijateljev. Za dijake naše šole, ki smo bili v Nemčiji, je bila to zelo prijetna izkušnja, videli in spoznali smo marsikaj novega, najbolj dragocena pa so nova prijateljstva, ki jih želimo ohranjati tudi v prihodnje.

Nika Jevnikar, Urša Zupančič, 3. a

S PROGRAMOM LEONARDO DA VINCI PO EVROPI

V začetku junija 2009 sta dve skupini dijakov programa ekonomski tehnik izvajali projekt v okviru programa EU Leonardo da Vinci. Dva koristna in zanimiva tedna so preživeli v vroči Granadi v Španiji in v prijetnem mestecu Szentendre blizu Budimpešte.

Dijaki so bili navdušeni nad pridobivanjem novih izkušenj, izboljšali pa so seveda tudi svoje poklicno znanje, znanje jezikov in predvsem spoznali drugačno kulturno okolje. Opravljali so komercialna, administrativna in druga dela v turističnih, trgovskih in drugih storitvenih ter industrijskih podjetjih.

Na intenzivnih jezikovnih tečajih so pridobili osnove španskega in madžarskega jezika. Poleg tega so se udeležili nekaterih strokovnih ekskurzij in izletov v bližnja mesta, pri katerih so lahko neposredno zaznali utrip tujih dežel. V prostem času so sami spoznavali mesto in ljudi, obiskali kakšno prireditev, se kopali, brali, skratka živeli v prav posebni skupnosti, kjer je življenje potekalo drugače kot doma.

Dijaki menijo, da je bila to za njih zelo koristna izkušnja v vseh pogledih in jo priporočajo tudi naslednjim generacijam. Naši gostitelji so bili z njimi zelo zadovoljni, tako z dovolj dobrim znanjem angleščine kot odnosom do dela.

Za celotno operativno izvedbo projekta, ustrezen izbor udeležencev, njihovo jezikovno, kulturno in pedagoško pripravo, vse potrebne pogodbe, organizacijo prevoza, zavarovanja in bivanja ter ovrednotenje rezultatov projekta je poskrbela šola.

Rezultate našega projekta v programu Leonardo da Vinci in pridobljene izkušnje bomo letos predstavili tudi ožji in širši javnosti, predvsem pa našim dijakom, ki se bodo takih projektov udeleževali v prihodnjih letih.

Ponosno lahko zapišemo tudi to, da smo bili uspešni tudi na lanskem nacionalnem razpisu in imamo odobrena sredstva tudi za to šolsko leto, ko bomo našim dijakom junija lahko ponovno, že šesto leto zapored omogočili izvajanje delovne prakse oziroma projekta Leonardo da Vinci v tujini. Na ta način bomo rednemu šolanju dodali zanimivo in koristno popestritev.

Igor Gruden

MED NEBOM IN ZEMLJO JE VEDNO PLES

Če jo opazujete za katedrom, je vedno resna in stroga profesorica nemščine. Ko pa stopi na parket, se resnost in strogost spremenita v silno energijo, s katero navdušuje dijake in dijakinje za latinsko ameriške, standardne in swing plesse. Dodati je treba še, da vedno nasmejan glas pritegne pozornost tako kot zna le ona profesorica Marija Majzelj – Oven.

Ste profesorica nemščine in plesna vaditeljica. Kako je sploh prišlo do te nenavadne kombinacije?

Spontano, najbrž nerazdružljivo povezano...morda iz velike želje, obvladati oboje... Trenutno je to kar super kombinacija, saj mi ples pomaga pri premagovanju šolskega stresa, ki ga z leti in s spremembami v šolstvu čedalje bolj doživljam kot profesorica nemščine. Potem pa pride sreda popoldan, ko si polnim baterije... Največ zaslug za mojo odločitev študija nemščine pa imata osnovnošolski učiteljici ga. Adela Petan in ga Jožica Bolanča ter profesorica v srednji šoli, ga Staša Glavič, moj veliki vzor vseh profesorjev in profesorice, ki so me kdajkoli učili.

Kdaj ste se prvič srečali s plesom?

Pred 28 leti., takoj po končani gimnaziji kot študentka Pedagoške akademije in nato še Filozofske fakultete. V gimnaziji sem na šolskih plesih občudovala sošolko ki se je skupaj s svojim prijateljem vrtela v ritmu angleškega, dunajskega valčka, pa sambe, rumbe, fokstrota., tanga... Noro, vse sta obvladala.!Takrat je v meni preskočila neka neizmerna želja, biti tako dobra kot ona ali pa še celo boljša. (smeh)

Se iz tistih časov spomnite kakšne anekdote?

Na tiste čase imam same lepe spomine, čeprav ni manjkalo žuljev, bolečih nog, utrujenosti, hkrati pa zadovoljstva pri učenju plesnih korakov na plesnih vajah različnih stopenj.

V katerem plesnem klubu ste začeli plesati?

Plesne vaje sva s prvim plesalcem obiskovala najprej v KAZINI, nato pa še v plesni šoli TINE ROŽANC:

Kdor sliši to ime, takoj upravičeno pomisli na folkloro. Malo ljudi pa ve, da je imel ta plesni klub tudi sekcijo za športni ples, kjer je mlade pare treniral že takrat priznani plesni strokovnjak, trener in sodnik Fredi Novak.

Kje ste spoznali svojega plesalca in kakšne uspehe sta dosegla?

Z drugim plesalcem sva se spoznala v plesnem klubu, skupaj pa začela plesno pot, ko sta moj plesalec in njegova plesalka prenehala trenirati. Odlično sva se ujela že po nekaj korakih, kar je bilo za naju velika sreča. Trenirala vsak dan po nekaj ur, hodila na plesna tekmovanja in tudi zmagovala ter tako pokazala, kaj se da doseči s trdim delom ter močno voljo in ljubeznijo do plesa.

Na plesnih turnirjih, ki so potekali običajno ob sobotah, je bila konkurenca kar močna, saj so tekmovali plesni pari iz vse države nekdanje Jugoslavije, zato sva bila na najine dosežke še posebej ponosna.

Zakaj ste potem prenehali s plesom?

Pravzaprav sva prenehala samo tekmovati. Pleševa še vedno oba, vsak s svojim življenjskim partnerjem. (smeh) K srcu mu je prirasla folklor, jaz pa sem ostala zvesta standardu in latinu. Želela sva si ustvariti družino in dom, imeti otroke in to sva tudi storila...Priateljske stike pa seveda še naprej ohranja. Skupaj z ženo sta prišla celo v Ivančno Gorico na našo plesno predstavo.

Pridobili ste si naziv plesna vaditeljica. Od kje ta odločitev?

Verjetno iz tiste neizmerne želje znati nekaj več in pa predvsem to znanje znati posredovati naprej mladim. Plesno znanje sodi k splošni izobrazbi, je potreba, nuja, včasih morda za koga nujno zlo. Zagotovo pa te še tako dober ali pa neroden plesalec ne moreta spraviti iz tira.. (smeh) Ples mladim in tudi malo manj mladim po srcu samo koristi. Lahko je rekreacija in odlična izraba prostega časa. Brez dvoma pripomore k pozitivni samopodobi in dviguje samozavest! Že zato je ples pravi magnet.

Plesna dejavnost na naši šoli dosega tudi lepe uspehe. Predvsem na Šolskem plesnem festivalu. Kdaj ste tja prvič poslali pare in kako ta tekmovanja potekajo.

Res je! Lani smo pobrali kar vsa prva tri mesta. Prvič pa smo se udeležili Šolskega plesnega festivala pred tremi leti. Takrat sta s konkurenco dobresedno pometla David Kastelec in Nika Markelj. ŠPF organizira Plesna zveza Slovenije v sodelovanju z Ministrstvom za šolstvo in šport. Tekmovanje poteka v treh plesih: ča-ča-ju, tehnoswingu in salsi s predpisano koreografijo in glasbo. Tekmujejo pa lahko samo plesni pari, ki niso člani plesnih klubov in sicer na šolski, področni in državni ravni. Naša šola se udeležuje le tekmovanja na državni ravni, kamor lahko pošljemo največ tri plesne pare. Med tremi najboljšimi pari v Sloveniji so bili maja 2009 v Mariboru: David Kastelec in Nika Markelj, Matija Omejec in Petra Kavšek ter David Kastelic in Saša Uhan. Ker plesalci naše šole vedno izstopajo po plesnem znanju, tehniki plesanja in eleganci (frizure, plesni čevlji, obleke z bleščicami), se je do sedaj še skoraj vsako leto kaj zapletlo, ker mislijo, da zagotovo trenirajo v kakšnem priznanem plesnem klubu.

Zadnji odmevnejši projekt je prav gotovo šolska plesna predstava "KDOR SI UPA, TA USPE!" Kdo je dal idejo in kako so potekale priprave?

Šlo je za idejo posameznih članov plesne skupine latinsko ameriških in standardnih plesov. Prvi scenarij so zapisali decembra na majhen list papirja, ki je dobil do 22. aprila, ko je bila premierna uprizoritev, povsem drugačne razsežnosti, bil deležen precej korektur, novih idej, ki so prihajale predvsem od dijakov in dijakinj, njihove neizmerne volje in predanosti. Ko sem zaslutila, da gre zares, sem jim stala ob strani in prevzela plesni del še bolj zares. Vaje smo imeli tudi ob sobotah, zadnji teden skoraj vsak dan, šlo je za ogromno energije, prostega časa, slabe vesti zaradi zanemarjanja družine, pa tudi prijetnih doživetij in na koncu seveda veselja, da nam je vsem skupaj uspelo, kar smo načrtovali. Le redki so takrat verjeli v nas, ker si

pač niti v sanjah niso predstavljali v kakšne razsežnosti smo se spustili. Rada bi se na tem mestu tudi javno zahvalila moji desni roki Petri Kavšek, Matiju Omejcu in Davidu Kastelcu. Brez njih zagotovo ne bi bilo muzikala in tudi ne ponovne uprizoritve 2. oktobra letos. Hvala tudi vsem ostalim, ki so prispevali svoj kamenček v mozaik uspeha obeh predstav.

Kakšne spomine imate na bivše plesalce?

Samo lepe! Nepozabne! Za njih držim pesti, da bi jih ples spremljal v življenju

Imate kakšno posebno željo?

Jaz imam vedno veliko želja! Če pa vprašate plesalce in plesalke, pa bodo zagotovo pisali Božičku (ravnatelju), da si želijo večjo plesno učilnico, dva razreda skupaj, parket na tleh in eno steno ogledal. Pridružujem se njihovi želji, saj je trenutni prostor absolutno premajhen in neprimeren za učenje plesa take množice navdušenih plesalcev in plesalk. Upam, da bo Božiček našel finance in jim izpolnil željo, saj je menda tudi sam plesni navdušenec. Plesno dvorano pa bi tudi lahko dajal v najem ...

Petra Smolič, 4. b

PESMI

Samotna noč

*Sam! Sam in v temi sedim
in čakam, da se bo kaj zgodilo,
na koncu pa sam pri sebi ugotovim,
da vse, vse je že minilo.*

*Nič več! Nič več ni zabav,
in druženja tja dolgo v noč,
ko pili cviček smo taprav,
in peli, peli ne vedoč.*

*Le kje? Le kje tiste so noči,
ko smo domov hodili vriskajoč,
sedaj pa samo še vlažne so oči
in grozna, grozna je samotna noč.*

Primož Meglič

Večerni ples

*Zvečer, ko se umiri zrak
in sonce počasi izginja za obzorjem.
Ko je nebo rdeče kot cvet vrtnice,
ki se skriva v samostanskem vrtu
in čaka, da pride kdo in jo utrga.
Ko veter nežno zapihlja
in se trava na bližnjem travniku upogne
v najlepše loke,
ki spominjajo na nebeško pisavo
na starem pergamentu,
ki je izdelan iz kož najlepših ovc,
ki so se pasle na bližnji planini.
Ko plamen prižgane sveče zaplapola v večer
in se okoli njega nabere roj komarjev,
ki nemirno letajo okoli
in čakajo na priložnost, na kapljico krvi.
Ko slavček zapoje svojo zadnjo
večerno pesem,
preden odfrli globoko v tišino noči.
Ko glas padajočega jabolka,
ki pade zaradi nepremagane gravitacije,
zbudi sovo,
ki zauka in se odpravi na lov.
Ko se iz gora zasliši zamah orlovih kril,
ko se iz morja zasliši šepet ribjih mladice
in ko čriček zaigra na svojo violino.
Ko veter zašumi med krošnjami borovcev,
ko lepo zadiši po mlademu večeru,
ko se sliši glas trave, ki raste,
in glas tulipana,
ki zapira svoje cvetove
in se pripravlja na hladno noč...*

*Takrat te nežno objamem,
previdno poljubim na usta
in te povabim na najin prvi ples.*

Primož Meglič

Nasmeh

*Nasmehnem se. Vljudno, da ne opazijo.
V srcu skrivam žalost. A je ne vidijo.
Nasmeh je dan za dnem večji,
ker raste skupaj z žalostjo.*

*Nekdo opazi, a ne vpraša.
Se noče vtikati.
Solze skrivam.
Pišem dnevnik.*

*Spet se smehljam. Plešem, ko zaslišim pesem.
Pojem z drugimi. Govorim, ko moram.
Nisem drugačna. Odprta in vesela sem.*

*Na videz. A doma, za zaprtimi vrati,
žalosti odprem dušo in
po licu spolzi solza in se izgubi na tleh.*

Tjaša Jevnikar

Sanje

*Sanjam o soncu na obrazu.
Sanjam o vetru v laseh.
Sanjam o dežju na licu.*

*Sanjam o tebi.
Sanjam o sebi.
Sanjam o nama.*

*Na obali, na pesku.
Ali v morju, v oceanu.
Ali na pomolu, v ladji.*

*Ampak to so sanje.
Sanjam ponoči.
Ko sem sama.*

Tjaša Jevnikar

Pogrešam te

*Srce me boli, ko te vidim.
A vidim te premalo.
Nasmehnem se, ko se te spomnim.
A spomin je varljiv.*

*Kaj počneš, ko gledam zvezde?
Ne vem, a želim vedeti.
Kaj počneš, medtem ko te pogrešam?
Ne vem, ali hočem vedeti.*

*Zakaj si tako daleč stran?
Pa vendar v mojem srcu.
Pogrešam te.*

*Pridi mi naproti.
Poljubim te.
Pogrešam te.*

Tjaša Jevnikar

Luna

*Luna me opazuje med trpljenjem.
Deli z mano mojo žalost in moje solze.
A en dan se luna skrije.
Tisti dan je najhujše.*

*Črna noč brez lune
je kot dan brez sonca.
Slepa sem za vse lepo,
takrat vidim le trpljenje in bolečino.*

*Vsakič je huje.
Vsakič čutim močnejše.*

*In kaj lahko naredim,
nepomembna kot sem?*

Tjaša Jevnikar

PLAČE NAŠIH DELAVCEV SO SRAMOTNE

(Na osnovi članka iz revije Jana, št. 41 v l. 2009)

Dr. Maks Tajnikar z Ekonomske fakultete Univerze v Ljubljani nam v intervjuju nazorno prikaže trenutno gospodarsko krizo oziroma recesijo v Sloveniji in v svetu. Dr. Maks Tajnikar izpostavi delovanje vlade, države, podjetij, menedžerjev. Veliko pove tudi o kapitalizmu na slovenskih tleh, o srednjem sloju družbe, o t. i. belih ovratnikih ter o tajkunih. Meni, da je v Sloveniji gospodarska kriza pred nekaj meseci dosegla višek, vendar bo potrebno še veliko časa, da se vse normalizira.

Pomembno je predvsem to, da bo najbrž še veliko takšnih kriz. Vlada in sploh sami državljani bi morali kaj več postoriti za preprečevanje kriz. Vsak je namreč težil po več in več, zato je gospodarstvo doživelo recesijo. Star pregovor pravi: » Za vsako rit palica raste.« To pomeni, da se slej ko prej vse povrne, in tako se je zgodilo tudi vsem nam.

V Sloveniji imamo nekakšno primitivno obliko kapitalizma, kar pomeni, da družba ni dovolj izoblikovana, pravni sistem ne dohaja gospodarske prakse, odnosi med menedžerji in delavci niso izoblikovani ... Tak kapitalizem bi omejili z zaščito zasebne lastnine, saj so ljudje delali denar pravzaprav iz nič. Od tu tajkuni, saj so se ti izgovarjali, da ničesar ne izčrpavajo, vendar se je v času krize izkazalo, da to ni res. Pomembna je tudi konkurenca na trgu, pri lastnini, delu in upravljanju. To je osnovna oblika vzpostavljanja enakopravnosti v kapitalističnem sistemu. Vendar kapitalizem ne bo nikoli drugačen, mogoče ga bomo le malo popravili do naslednje krize. Iz sedanje krize se bo človeštvo le malo naučilo, a bi bilo dobro za nas, če bi se kaj več, ker bi bila to lahko tudi naša konkurenčna prednost v Evropi in nasploh v svetu.

V Sloveniji pravzaprav poznamo socialno-tržno gospodarstvo, v katerem ima država zelo veliko vlogo v gospodarstvu, sociali, varstvu okolja ... Ker pa država potrebuje čim več sredstev za tisto, kar je zelo pomembno za naš standard, je naše delo zelo drago. Tako prispevke kot davke plačamo iz plač, vendar imamo kar dober dostop do zdravstvenih storitev, šolstva, pokojnin in še marsičesa. Saj je res, da imamo majhne plače, vendar se je potrebno vprašati, zakaj si pri nas sploh privoščimo podjetja in menedžerje, ko pa delavcu ne morejo plačati dostojne mezde.

V slovenski družbi ni potrebno ponovne, pravičnejše razdelitve denarja, saj pravzaprav ravno srednji sloj porablja denar za raznorazne storitve in proizvode. V glavnem je ravno v tem sloju razlog, zakaj se odpirajo podjetja, zakaj težnja po novih proizvodih, infrastrukturi itd. Od kupcev je odvisno, ali bodo podjetja učinkovita.

Kriza je po mnenju dr. Tajnikarja razkrila vso neurejenost sveta in številne slabosti, ki jih družbe niso znale odpraviti. Tako v Sloveniji kot tudi drugje po Evropi in sploh v svetu poznajo tajkune, stavke delavcev, brezposelnost in menedžerske plače, ki so

pravzaprav v svetu še večje. Plača menedžerja, ki zasluži letno 250.000 EUR, je zaslužena, če lastnik dobi 5-odstotni profit in delavec pri njem zasluži najmanj 900 EUR neto na mesec. Če podjetja, ki ne zmorejo takšnega profita, ne bodo propadla, ne bomo nikoli bogatejši. Realno v Sloveniji sindikati podpirajo slab menedžment in prerazdeljevanje v korist lastnikov.

Pravično razdelitev denarja med menedžerje in delavce lahko uravnotežimo le z večjim bogastvom in pravično razdelitvijo tega k tistim, ki ga ustvarjajo. Če imate monopolističen trg, bodo cene visoke, če tega nimate, bodo cene nizke. Za bogastvo in pravično razdelitev mora podjetje delati nekaj, kar zahteva drago delovno silo in ima dobre trge z visokimi cenami.

Trg ni kriv za današnjo krizo, ampak so krive okoliščine, v katerih je trg deloval. Posledice krize niso posledica trga, ampak slabih vlad in držav, ki ne ščitijo tistega, kar je dobro za trg: zasebno lastnino in konkurenco. Možne rešitve in poti iz krize ter finančnih težav bodo za trg možne z boljšo regulacijo in z učinkovitejšo državo.

Nives Hribar, 4. d

NOGOMET NAŠ VSAKDANJI

"Podaja proti Dediču, ki je sam med ruskima branilcema! Lepa žoga! GOOOOOOOOOOOOOOOOOOL ZA SLOVENIJO!" Takole se je veselil komentator na slovenski nacionalki na tekmi, ki je popeljala Slovenijo na drugo svetovno prvenstvo. V razprodanem Ljudskem vrtu so varovanci Matjaža Keka ugnali velikansko Rusijo z 1:0.

Vse skupaj se je začelo 25. novembra 2007, ko so z žrebom v Durbanu določili kvalifikacijske skupine. V 3. skupini so pristale Severna Irska, Poljska, Slovaška, Češka, San Marino in Slovenija. Že takoj v začetku je selektor Matjaž Kek izjavil: *"Gre za težko skupino, v kateri pa mislim, da se nimamo koga bati. Upam, da se bomo dobro pripravili in bili enakovreden nasprotnik tudi Čehom in Poljakom, ki jih bom podrobneje lahko preučeval že na Euru."*

Takrat nas to še ni preveč zanimalo, kajti večina je Slovenijo odpisala že na papirju. Toda reprezentanti so nas močno presenetili in kvalifikacije končali na drugem mestu v skupini, kar pa pelje v dodatne kvalifikacije. Tu pa se je spet delilo nasprotnike z žrebom, kjer pa so nasprotniki naših postali Rusi s selektorjem Hiddinkom na čelu.

V soboto, 14. novembra so naši gostovali v Moskvi, na stadionu Lužniki. Izpolnili so svoja pričakovanja in zadeli v gosteh. To je storil Nejc Pečnik, ki je žogo z glavo le potisnil v mrežo Akinfejeva in tekmo končal z aktivnim izidom 2:1. Le štiri dni

kasneje je povratna tekma potekala v Ljudskem vrtu v Mariboru, ki je bil razprodan v slabih treh urah. Z izjemno igro in borbenostjo ter v pravem spektaklu na igrišču so naši nogometaši dokazali, da so zreli za svetovno prvenstvo in si ga priborili. Bilo je napeto že na začetku, saj bi Rusi kmalu zatresli lastno mrežo. Toda terensko premoč in velikansko prednost v posesti žoge so naši izkoristili v 44. minuti, ko je s *"kung-fu"* strelom zadel Zlatko Dedič. Še glasneje so se oglasili navijači na tribunah in še bolj podžgali naše igralce, da so le še bolj pritiskali.

Po koncu tekme bi lahko bil izidi tudi 4:0 v korist domačih, a v tem primeru je bil že en gol dovolj za vozovnico za JAR. Videli smo tudi nekaj vroče krvi s strani ruskih igralcev, ki pa se niso izmazali brez kazni. Tekmo so končali le z devetimi na igrišču! Kar pa niti ni motilo naših šampionov, saj gredo po osmih letih ponovno na SP. Veselje v Mariboru je bilo nepopisno in slavlje se je nadaljevalo pozno v noč.

Sicer pa tudi dekleta igrajo nogomet. Pa ne le za šalo pri športni vzgoji, ampak prav tako kot fantje; kopačke, dresi, ščitniki in podobno. Prav zdaj pa tudi ženska članska reprezentanca Slovenije nastopa v kvalifikacijah za svetovno prvenstvo, kjer so odigrale tri tekme. Prva tekma je potekala v Domžalah proti Italjankam, ki so kar na 11. mestu Fifine lestvice. Doživele so boleč poraz, toda že na naslednji tekmi proti Finski so dokazale, da niso kar tako. Čeprav so na izredno razmočenem igrišču v Krškem izgubile s 3:0, so prikazale dobro igro in zaslužile veliko pohval s tribun. Vse se je vrnilo na zadnji tekmi, ko so igrale v Armeniji proti tamkajšnji reprezentanci in tekmo zanesljivo dobile s 5:1 ter se povzpele na 3. mesto v skupini.

Največ pa so letos storile mlade reprezentantke do 19 let, ki so nastopale v kvalifikacijah za EP do 19 let. V izjemno težki skupini s Švedsko, Estonijo in Češko so prikazale izjemne predstave, a tako malo jim je zmanjkalo do uvrstitve v drugi krog. Že na prvi tekmi s Švedsko so dokazale, da niso od muh. Turnir so odigrale z veliko borbenosti in z veliko željo po zmagovanju, a jim žal ni uspelo. Le ena sama točka jim je zmanjkala do napredovanja. Članica te reprezentance je tudi naša dijakinja Anja Kadunc, ki igra za novomeško Krko. Slovensko mrežo je branila vse tri tekme in si priigrala polno minutažo. Z dekleti se dobro dela tudi v klubih, kjer pridno trenirajo, in tudi na tekmah, kjer igrajo v ligah U14, U17 in članice, so srečanja vedno bolj izenačena. Vendar pa je v tujini ženski nogomet precej bolj razvit kot pri nas. V ZDA je celo več žensk (okoli 60 odstotkov) kot moških v tem športu. Čeprav je nogomet pri nas šele slabo desetletje, se zanimanje zanj povečuje in v klubih se dela z vedno več dekleti in lahko se bomo še nadejali uspehov naših nogometašic.

Prav lep uspeh pa so dosegli tudi nogometaši naše šole. Na področnem prvenstvu, ki je potekalo na naši šoli, so osvojili prvo mesto. Nanje smo zelo ponosni in jim seveda želimo veliko sreče v nadaljnjem tekmovanju. Prav tako so našo šolo uspešno zastopale dijakinje, ki so na področnem prvenstvu osvojile tretje mesto, kar pa jim na žalost ne daje pravice za nastop v nadaljnjem tekmovanju. Čestitke obema ekipama in mentorju, prof. Simonu Bregarju, ki je ekipi odlično pripravil.

Katarina Puš, 2. i

IZJEMNI DOSEŽKI ATLETOV NAŠE ŠOLE

Začetki atletike segajo v obdobje starih Grkov. Vse skupaj se je začelo leta 776 pr. Kr. s prvimi Olimpijskimi igrami. Danes se atleti udeležujejo številnih tekmovanj na različnih ravneh. Atletska tekmovanja potekajo na prostem ali v dvorani. Moški tekmujejo v 24, ženske pa v 23 disciplinah. Te se delijo na tekaške discipline, discipline z metom, discipline s skokom ter sestavljene discipline.

Atletika je eden najbolj priljubljenih športov tudi na naši šoli, tako glede spremljanja kot sodelovanja. Dijaki smo se tako 29. 9. 2009 udeležili področnega ekipnega prvenstva v atletiki za srednje šole v Novem mestu. Na tem tekmovanju šola iz Ivančne Gorice sodeluje že vrsto let. Fantje smo tekmovali v osmih, dekleta pa v sedmih atletskih panogah. Rezultate tekmovalcev so preračunali v točke. Točke posameznikov so sešteli in dobili ekipni seštevek. Dijakinje so zasedle drugo mesto med šestimi, dijaki pa šesto mesto med devetimi ekipami. Med posamezniki sta bila najboljša Alenka Hojč z zmago v skoku v višino in Blaž Kamin z drugo daljavo v skoku v daljino.

Vzdušje v ekipi je bilo odlično. Svoje sotekmovalce smo spodbujali in navijali za njih. Ob koncu smo se skupaj veselili svojih uspehov.

Blaž Mohorčič, 2. a

ROKOMETNI IZRAZI IN ELEMENTI IGRE

Rokometna tekma se začne z predstavitvijo obeh ekip. Sodnika in kapetana obeh ekip izžrebata začetni met. Kovanec določi, kdo bo imel prvi žogo. Tekma se začne s sodniškim žvižgom. Ekipa je v obrambni postavitvi, ki jo izbere trener. Poznamo: 6-0, 5-1, 3-2-1, 4-2. Posamezni igralci v obrambi imajo tudi rokometna imena: enica, half, center half, half, enica in špica (ko igra ekipa obrambno postavitev 5-1).

Ekipa, ki igra napad, pa je razporejena po igralnih mestih: levo krilo, levi zunanji, srednji zunanji in desni zunanji napadalec, desno krilo ter krožni napadalec. Med rokometarji so poznana imena za igralce v napadu: krila, beki in pivot ali krožni napadalec.

Med samo igro igralci izvedejo veliko različnih rokometnih elementov in situacij. Poznamo več različnih strelov, več različnih vrst izvajanja prostih metov in več različnih preigravanj.

Igralci se poslužujejo različnih metov na gol, med njimi poznamo skok met, strel s tal (deli se še na bočni met, met iz koraka in met iz odklona) in met s padcem (do njega pride večinoma pri streljih iz kril, krožnega napadalca in v situacijah, ko igralec prodira med obrambne igralce).

V želji učinkovitih strellov na gol igralci velikokrat uporabljajo tako imenovanje zvite strele, da bi prevarali vratarja. Uporabljajo se zavrtinčeni streli ali tako imenovana frjoka, tukaj je še suhi list (strel ki gre tik nad glavo vratarja in žoga nima velike hitrosti kljub temu da metalec zamahne z vso močjo in v zadnjem trenutku žogo spusti skozi prste, da se ta vrti nazaj) in pa lob. Velikokrat pa igralci z premikom zapestja v zadnjem trenutku spremenijo smer strela.

Obrambni igralci, ki preprečujejo, da bi napadalci zadeli njihov gol, se poslužujejo različnih prekrškov: prekršek, prekršek, ki je sankcioniran z 2-minutno izključitvijo. Napadalci izvajajo devetmetrovke in sedemmetrovke, ki so izvajane neovirano. Igralci bi se radi izognili temu, da bi jih obrambni igralci zaustavili, zato uporabljajo različna preigravanja. Pri igri ena na ena se uporabljajo: osnovno preigravanje v levo in desno, preigravanje preko glave, preigravanje z nakazanim strelom, roling, dvojna finta (dvojno preigravanje) in pa lažna namera skok meta.

V napadu igralci med seboj veliko kombinirajo in se med seboj dogovarjajo za posamezne poteze. Za čim boljšo komunikacijo uporabljajo izraze, ki so znani vsem rokometašem: odvlačenje, križanje, višek, povratni višek, vtekanje na drugega krožnega napadalca (na drugega pivota), blokada krožnega napadalca na obrabnem igralcu je blok (napadalcu naredi prostor za prodor).

Zgodi se, da napadalec naleti na igralca, ki se mu postavi na mesto, kamor je želel iti, v takih primerih se določi prekršek v napadu ali t.i. prebijanje. Igralcem se dogajajo napake, kot so koraki, dvojno vodenje (dvojna), nošena žoga (šafila) in pasivni napad (ura). Igralec, ki gre sam v nasprotni napad in preteče z žogo skoraj celo igrišče, gre v kontro. Če mu vratar brani, rečemo, da je branil zicer. Vratarji žogo lahko branijo s celotnim telesom, ko so v vratarjevem šestmetrskem prostoru.

Anže Ratajec, 3. f

SLOVARČEK ŽARGONSKIH IZRAZOV

enica, half, center half, half, enica in špica – obrambna postavitev igralcev 5-1
Enica, half, center half, half in enica so igralci, ki v polkrogu branijo gol, špica pa je igralec, ki ostaja izven tega polkroga.

bek – zunanji igralec
pivot – krožni napadalec
skok met – skok z metom
strel s tal – igralec stoji in vrže žogo
met s padcem – igralec pade po tleh in vrže žogo
zviti strel – zvrtničena žoga
suhi list – strel, ki gre tik nad glavo vratarja in žoga nima velike hitrosti, kljub temu da
metalec zamahne z vso močjo in v zadnjem trenutku žogo spusti skozi prste in se ta vrti nazaj

lob – met žoge prek vratarja v loku
igra ena na ena – igralec proti igralcu
roling – obrat igralca za 360 °
dvojna finta – dvakratno spreminjanje smeri
lažna namera skok meta – igralec nakaže skok met, a si glede na situacijo premisli
potek – strategija
odvlačenje – sprostitev igralnega prostora za ostale igralce
križanje – menjava igralnih mest
višek – napadalec s svojim preigravanjem nase naveže dva obrambna igralca in s tem se
ustvari višek enega igralca

vtekanje – sprememba igralnega mesta
lok – blokada krožnega napadalca na obrambnem igralcu
prebijanje – napadalec se zaleti v obrambo
šafli – ob vsakem odboju žoge ob tla igralec za trenutek žogo prime (nošena žoga)
ura – pasivni napad, zavlačevanje igre
kontra – protinapad
zicer – najboljša možnost za zadetek

Anže Ratajec, 3. f